

Het Joodse leven vóór de oorlog in Rotterdam was levendig. Behalve twee grote synagogen en enige kleine chawresjoelen bestonden er minstens zeventig Joodse verenigingen op velerlei gebied, zoals weldadigheid, godsdienst, muziek en sport. Voor de kinderen onder de ruim 13.000 Joden waren er vijf Joodse godsdienstscholen. De lessen werden er buiten de officiële schooltijden gegeven, dus op zondagmorgen en, behalve op zaterdag, tussen de middag en na vieren. Het was niet gelukt in Rotterdam een bijzondere Joodse school op te richten, waar godsdienst en kennis van het Jodendom samen met de andere wettelijk voorgeschreven leervakken konden worden onderwezen. De meeste Joden vonden het namelijk van belang dat hun kinderen samen met andersdenkenden opgroeiden.

Naar het opgewekte Joodse leven van het vooroorlogse Rotterdam is Hausdorff blijven terugverlangen. Zelf heeft hij er dan ook een actief aandeel in gehad, onder andere als voorzitter van de Culturele Commissie, die onderwerpen betreffende het Jodendom in de ruimste zin aan de orde stelde. Op de in 'Tivoli' aan de Coolsingel belegde avonden kon het gebeuren dat uit alle hoeken van de stad de geïnteresseerden toestroomden. De opleving in de jaren dertig, als blijkt waarvan de Grote Synagoge aan de Botersloot ingrijpend verbouwd en uitgebreid werd, had veel te danken aan de toevloed van Duitse Joden sinds 1933 en de inspirerende leiding van de in 1930 benoemde nieuwe opperrabbin A.B.N.Davids. Toch had Hausdorff geen bijzondere band met deze opperrabbin. Evenals zijn vader was hij een groot bewonderaar geweest van de strak orthodoxe dr. Bernhard Löbl Ritter, die in 1928 vanwege een principiële meningsverschil met de Kerkeraad als opperrabbin was opgestapt. Opperrabbin Davids stond ook anders dan de Hausdorffs tegenover de wenselijkheid van een eigen Joodse staat in Palestina.

David Hausdorff studeerde aan de Rijksuniversiteit te Utrecht en bracht het daar tot semi-arts. In 1927 slaagde hij te Amsterdam voor het arts-examen. Nadat hij in verschillende kleine plaatsen als huisarts had waargenomen, is hij gedurende bijna twee jaar assistent geweest in het Joodse Ziekenhuis aan de Nes te Amsterdam. Op 1 februari 1930 heeft hij zich te Rotterdam gevestigd aan de West-Kruiskade 38a (later nr. 6a), waar hij met een onderbreking van bijna twee jaren tot 1978 in functie is gebleven. Die onderbreking viel in de oorlogsjaren. Vooral toen in 1942 de deportaties begonnen werd het leven voor de Joden onbeschrijflijk moei-